

ВАСИЛ ЦОНЕВ
ВЪЗХВАЛА НА СЕРИОЗНИЯ
ГРАЖДАНИН

chitanka.info

От древни времена е известно, че опората на една държава, това са сериозните граждани.

А аз съм толкова несериозен. Нещо има и в кръвта ми, та непрекъснато имам чувство, че вра. Както си седя и изведнъж ми се докрещява. И ми се иска да пропълзя по слънчевите лъчи и да си бухна главата в слънчевата плазма.

Ей такива дивотии ми се правят. А сериозните граждани минават край мен и ме гледат презрително. И леко подхвърлят:

— Абе няма ли озаптилници за такива...

Изпълнен съм с възхита към сериозните граждани. Те вървят като каменни из улиците. Очите им са вперени напред. Никаква усмивка, никакво волно движение. Бяла риза, черна връзка, тъмен костюм, черни обувки. Те вървят така, че ти, несериозният, се спираш и искаш да се скриеш в някакъв вход, за да не те видят. Но сериозният гражданин вижда всичко. Точно пред теб се спира и те поглежда. Никакви опити да напъхаш ризата си в панталона не помагат. Той вижда: ходи с риза над панталона! И панталоните му са цветни. А обувките — жълти. И перчемът — развят. Той те гледа минута, две. Би трябвало да ти удари шамар. Но не ти удря. Само отминава, изпълнен с презрение към теб.

Боже мой, колко бих искал да съм сериозен.

Аз съм толкова несериозен.

Помня, на времето уволниха един от нашите колеги. Весел човек. Щур. Изпратиха го да получи заплатите ни, а той не се върна. След три дни го намериха в един таван с прерязани вени. Искаше да се самоубие, защото — на, няма ги заплатите ни.

Както се връщал с парите, срещнал го някой си и се почерпили по едно. И още по едно. А като се събудил сутринта, парите ги няма.

Той беше талантлив човек и добър другар. Но беше много несериозен. И сериозните колеги взеха решение. Да се уволни. По всички правила на закона, по всички букви и параграфи. Това беше съвсем правилно. Сериозните колеги гледаха с презрение крадеца на тяхното доверие. А той стоеше с прерязани вени, неуспял дори да се самоубие както трябва (толкова несериозен), и плачеше.

Сериозните потръпнаха от тия „крокодилски“ сълзи, както се изразиха. И го магнаха от колектива така, както се маха гъсеница от цветете. А на мен, несериозния, също ми се доплака. Не беше правилно

да ми се доплаче. По всички закони, параграфи и букви аз трябваше да го заплюя заедно с всички и да го изрежа от сърцето си, така както се изрязва гангрена.

Но не успях да го изрежа (аз съм много несериозен) и дори измънках нещо в негова полза.

И, разбира се, съвсем правилно бях наказан за мекушавост, за гнил либерализъм, за... (още много други епитети, които съм забравил).

Дълго време се борих с тая своя мекушавост, дълго време се клех в себе си, че вече ще бъда твърд и ще плюя на злото в окото.

Но пак се случи нещо подобно. И друг от нашия колектив бе уволнен. И му бе забранено дори да стъпва в учреждението. А аз взех, че още същата вечер седнах на една маса с него. Защото, кой знае защо (нали съм толкова несериозен), обичах този човек и нещо вътре в мен ме караше именно тази вечер да бъда с него.

Е, да, наистина, не трябваше да правя това. И съвсем правилно колегите ме обвиниха в дружба с негодници и негодяи и (още много други епитети, които съм забравил), и ме наказаха с последно предупреждение и намаление на заплатата за три месеца.

И се заклек този път да бъда строг и силен. И когато след време, така се случва (какво ли не се случва в божия свят), на гроба на онзи, който се беше опитал да се самоубие и най-сетне успя да го направи, сериозните граждани започнаха един през друг да сипят хвалебствени слова, аз се разсмях (боже мой, колко съм несериозен).

И съвсем правилно, по всички закони, букви и параграфи бях наказан повторно с последно предупреждение за гавра и кощунство на гроб.

И пак, със сълзи на очи, измолих да не ме уволняват. И обещах да бъда сериозен и твърд.

Но така се случи, че вторият колега, когото бяха уволнили, се завърна с гръм и се оказа, че именно той бил прав, а не останалите. И тогава сериозните граждани го обсипаха с похвали и го тупаха по рамото и се кълняха във вечна дружба.

А аз — е да, нали съм си несериозен, се разсмях. И възмутиха се много сериозни колеги и ме изхвърлиха от редиците си (така както се изрязва гангрена).

И тогава аз се пропих. И престанах да пиша. И след време, когато се опитах да пиша, видях, че не мога. И нищо друго не ми остана, освен да се обличам с тъмни дрехи и черни обувки. И вървах мрачен и замислен по улиците (и как няма да съм мрачен и замислен, когато главата ми пращеше от снощната сливова).

И тогава се случи нещо неочаквано.

Група младежи с шарени ризи, цветни панталони и жълти обувки ме срещнаха по улиците. И по стар навик аз се спрях, защото мислех (че както по-рано, когато бях несериозен), ще ми кажат „здрасти“.

Но те се спряха като заковани, отдръпнаха се и се опитаха да скрият ризите си. И изтълкуваха моето спиране като гняв, като опит да ги изоблича.

И свят ми се зави, и ми се доплака от радост.

Боже мой, най-сетне аз съм вече сериозен.

ЗАСЛУГИ

Имате удоволствието да четете тази книга благодарение на *Моята библиотека* и нейните всеотдайни помощници.

МОЯТА БИБЛИОТЕКА

<http://chitanka.info>

Вие също можете да помогнете за обогатяването на *Моята библиотека*. Посетете **работното ателие**, за да научите повече.